

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/98/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2718010094
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2718010094.8

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci proti obžalovaným A. B. a spol., pre zločin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods.1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona a iné, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Skalica proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 01.03.2023, č.k. 8T/8/2018 - 1262, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.03.2024 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Skalica zamieta.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Skalica rozsudkom zo dňa 01.03.2023, č.k. 8T/8/2018 – 1262 rozhodol o obžalobe podanej na obžalovanú A. B. a obžalovaného C. D. takto:

Obžalovanú A. B., nar. XX.XX.XXXX v E., trv. bytom E., F. XXXX/X, na slobode podľa § 285 písmeno b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Skalica č. Pv 76/17/2206-25 zo dňa 07.03.2018, pre skutok modifikovaný na hlavnom pojednávaní v bode 1/ kvalifikovaný ako zločin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť tak, že v trestnom konaní vedenom na Obvodnom oddelení policajného zboru Skalica pod spisovou značkou ČVS:ORP-64/SI-SI-2016 dňa 05.08.2016 a v trestnom konaní vedenom na odbore kriminálnej polície Okresného riaditeľstva policajného zboru Skalica pod spisovou značkou CVS:ORP-23/VYS-SI-2016 dňa 05.09.2016, ktoré konania sama iniciovala podaním trestného oznámenia zo dňa 18.01.2016 a ako svedok v týchto konaniach vypovedala nepravdu v tom, že odmietla existenciu jej finančného záväzku voči G. H., nar. XX.XX.XXXX v H., bytom I. J. a vypovedala nepravdivé skutočnosti o všetkých okolnostiach, že G. H. sa chcel naopak neoprávnene obohatiť na jej škodu a ním predložené dôkazy sú sfaľované a tieto jej výpovede mohli mať podstatný význam pre rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní, pričom tak konala v úmysle zakryť spáchanie trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa dopustila v presne nezistenom čase v období od 18.04.2014 do 20.04.2014 v meste E. na presne nezistenom mieste voči G. H., nar. XX.XX.XXXX, tým že ho uviedla do omylu a obohatila sa na jeho škodu o sumu 5.000,- eur, pre skutok v bode 2/ kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť tak, že

A. B. v presne nezistenom čase v období od 18.04.2014 do 20.04.2014 v meste E. na presne nezistenom mieste pod zámienkou zlej finančnej situácie v rodine, že má onkologický choré deti a potrebuje peniaze, na ich liečbu, vylákala od ľahko ovplyvniteľného G. H., nar. XX.XX.XXXX v H., bytom I. J. bez bližšieho určenia, finančnú hotovosť vo výške 5.000,- eur tak, že ho požiadala o pôžičku pod falošnou legendou zvýšených liečebných nákladov na jej syna s tým, že túto riadne a včas splatí na účet G. H., čo však nevykonala, pričom nemala dostatok finančných prostriedkov na vrátenie tejto pôžičky a následne vykonávala kroky, aby spochybnila existenciu dlhu tým spôsobom, že uznanie dlhu z pôžičky zo dňa 26.08.2014 nepodpísala a zbavila sa povinnosti splniť záväzok tvrdiac, že pôžičku si zobral od G. H.

jej druh C. D., čím svojím konaním uviedla G. H. do omylu a obohatila sa na jeho škodu o sumu vo výške 5.000,- eur,

pretože skutky nie sú trestnými činmi.

Obžalovaného C. D., nar. XX.XX.XXXX v K., Česká republika, trv. bytom E., F. XXXX/X, na slobode podľa § 285 písmeno b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Skalica č. Pv 76/17/2206-25 zo dňa 07.03.2018 pre skutok modifikovaný na hlavnom pojednávaní, ktorý je kvalifikovaný ako zločin krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že

v trestnom konaní vedenom na Obvodnom oddelení policajného zboru Skalica pod spisovou značkou ČVS:ORP-64/SI-SI-2016 dňa 17.10.2016 a v trestnom konaní vedenom na odbore kriminálnej polície Okresného riaditeľstva policajného zboru Skalica pod spisovou značkou ČVS:ORP-23/VYS-SI-2016 dňa 01.12.2016 a v konaní pred Okresným súdom Skalica sp. zn. 7C/749/2015 dňa 02.02.2017, ako svedok, uviedol vo svojich výpovediach nepravdivé skutočnosti a zamiechal podstatné skutočnosti, ktoré mohli mať podstatný význam pre rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní a súdu tým, že svojimi výpoveďami utvrdzoval tvrdenia A. B., že táto si finančnú hotovosť od G. H. nepožičala, o tejto nevedela, túto si zapožičal on a sám preberal na seba existenciu záväzku voči G. H., pričom tvrdil, že tento záväzok len nemohol splácať, nakoľko pracoval do noci a neskôr už nemal možnosti splácať tento záväzok, lebo prišiel o prácu a nemá žiadne finančné prostriedky a majetok, pričom tak konal v úmysle zakryť spáchanie trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa dopustila v presne nezistenom čase v období od 18.04.2014 do 20.04.2014 v meste E. na presne nezistenom mieste voči G. H., nar. XX.XX.XXXX, A. B. tým, že ho uviedla do omylu a obohatila sa na jeho škodu o sumu 5.000,- eur,

pretože skutok nie je trestným činom.

2. Proti tomuto rozsudku podal na hlavnom pojednávaní, ihneď po jeho vyhlásení odvolanie prokurátor, a to proti obom obžalovaným vo všetkých výrokoch v ich neprospech.

3. Prokurátor svoje odvolanie odôvodnil podaním zo dňa 07.06.2023 nasledovne (skrátene):

3.1. V úvode poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 08.12.2022, sp. zn. 3To/27/2022, ktorým bolo predchádzajúce rozhodnutie o vine obžalovaných zrušené a vrátené na nové konanie a rozhodnutie. V odôvodnení odvolací súd vytýkal súdu prvého stupňa, že nepravdivé skutočnosti, o ktorých mala obžalovaná vypovedať, musia byť uvedené konkrétne a nie iba približným, zovšeobecňujúcim spôsobom. Navyše opis konania obžalovanej nekorešponduje s právnou kvalifikáciou skutku. Uvedená vada sa týka aj výroku o vine v bode 2/ u obžalovanej A. B., pričom v tomto skutku podľa názoru odvolacieho súdu absentuje subjektívna stránka, ktorá nie je v skutkovej vete nijako vyjadrená. Chyby vo výroku o vine u obžalovaného C. D. sa primerane vzťahujú aj na tento skutok. Súd prvého stupňa rešpektujúci právny názor odvolacieho súdu postupoval v zmysle vyššie uvedeného, pričom rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti predmetného rozhodnutia, a teda že v zmysle zásady trestného konania zákaz reformationis in peius (keďže nebolo prokurátorom podané odvolanie voči odsudzujúcemu rozsudku zo dňa 04.10.2021 a Krajský súd v Trnave konal len na základe odvolania podaného obžalovanými v ich prospech) nemôže vydať iné rozhodnutie len také, že obžalovaných oslobodzuje v celom rozsahu podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, teda že skutky nie sú trestným činom.

3.2. Prokurátor uvádza, že s uvedeným argumentom a názorom súdu prvého stupňa sa absolútne nestotožňuje. Má za to, že zo stany súdu prvého stupňa prišlo k nesprávnej interpretácii predmetnej zásady, a tak k vydaniu neodôvodneného a nezákonného rozhodnutia.

3.3. Prokuratúra zastáva názor, že síce mohlo prísť k určitým pochybeniam, ktoré odvolací súd vytkol, pričom však išlo o pochybenia v obžalobe, ktoré neboli takej váhy a takého obsahu, že by sa nedali alebo nemohli (v zmysle už spomínanej zásady) napraviť v rámci nového prejednaní veci. Na rozhodnutie odvolacieho súdu aj reflektoval prokurátor v priebehu hlavného pojednávania dňa 01.03.2023, pričom aj navrhoval vykonať dôkazy (taktiež obžalovaní navrhovali vykonať množstvo dôkazov), ktoré však boli zo strany súdu zamietnuté a taktiež bol zamietnutý návrh prokurátora na modifikáciu opisu skutku, tak aby bol v súlade s požiadavkami, ktoré vytýkal odvolací súd. Súd nemal zamietnuť modifikáciu obžaloby v opise skutku a skutkových okolností a to s odvolaním sa na zásadu reformationis in peius, lebo modifikácia, ktorú navrhol prokurátor v záverečnej reči nebola žiadna zásadná zmena k horšiemu, ktorá by nebola dovtedy známa, a z ktorej by súd už predtým nevychádzal (keď uznal v pôvodnom konaní vinu obžalovaných), lebo táto modifikácia a zmena bola len zmena v doplnení skutku, došlo k upresneniu opisu skutku a teda skutkovej vety na základe vykonaných dôkazov vykonaných už pred 1. rozsudkom, teda z dôkazov ktoré súd poznal a vychádzal z nich vo svojom pôvodnom rozhodnutí, a taktiež tieto dôkazy, ktoré boli obžalovaným kladené za vinu boli známe až obžalovaným a mohli sa k nim počas

pojednávania pred súdom vyjadriť a navrhovať dôkazy. Išlo teda predovšetkým o zmenu štylizácie opisu skutku, upresnenie skutkových okolností, ktoré však v žiadnom prípade nemožno považovať za zmenu k horšiemu, kde by teda platila zásada reformationis in peius.

3.4. Poukazuje na Nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. IV. ÚS/3470/22 zo dňa 29.03.2023 (ktoré je v plnom rozsahu použiteľné aj v tomto konaní a v konaniach slovenských súdov) s tým, že podstatu tohto nálezu možno zhrnúť nasledovne:

- k porušeniu zákazu reformationis in peius môže prísť len vtedy, ak v trestnom konaní urobí súd, ktorý je týmto zákazom viazaný, celkom nové skutkové zistenia, ktoré následne v neprospech obžalovaného premietne do popisu skutku,
- porušením tohto zákazu naopak nemôže byť doplnenie popisu skutku o skutkové zistenia, ktoré ešte pred nastúpením účinkov tohto zákazu urobil všeobecný súd,
- porušenia tohto zákazu sa všeobecný súd nedopustí ani vtedy, ak vykoná po nastúpení jeho účinkov znova dôkazy k preukázaniu skutkových okolností, na ktorých základe už skôr urobil skutkové zistenia v neprospech obžalovaného a opätovne urobí rovnaké skutkové zistenia (napríklad ak musí v dôsledku záväzného pokynu nadriadeného súdu zopakovať dôkaz, o ktorý oprel záver o vine obžalovaného, ale v ktorého vykonaní videl nadriadený súd procesné pochybenie, či toto zistenie len upresní,
- zákaz reformationis in peius nezakladá absolútnu povinnosť všeobecného súdu oslobodiť obžalovaného spod obžaloby, pokiaľ bol pôvodný odsudzujúci rozsudok zrušený v opravnom konaní, v ktorého dôsledku je v ďalšom konaní týmto zákazom viazaný. Povinnosť nezhoršiť výsledok vzťahujúci sa k výrokom rozhodnutia teda neznamená aj povinnosť vyhnúť sa rovnakému výsledku,
- trestné stíhanie sa vedie pre skutok a nie pre jeho popis. Pojem skutkové zistenia sa potom vzťahuje k dokazovaniu a predstavuje jednotlivé dielčie závery, ktoré vyvodil orgán činný v trestnom konaní alebo súd vo vzťahu k skutku z jednotlivých dôkazov po vykonaní ich hodnotenia. Výsledný súhrn skutkových zistení po skončení dokazovania vo vzťahu k skutku je potom skutkovým záverom o skutkovom stave, z ktorého súd vychádza pri rozhodovaní,
- doplnenie popisu skutku o skutočnosti, ktoré súd prvého stupňa vzal za preukázané, ale výslovne ich neuviedol vo výrokovej časti rozsudku, nie je porušenie zákazu reformationis in peius; je rozdiel, či sú nedostatočné skutkové zistenia alebo len popis skutku.

3.5. V prípade akceptácie názoru súdu prvého stupňa, že je potrebné v tomto prípade uplatniť zásadu reformationis in peius, teda že nemožno prijať navrhovanú modifikáciu skutku, nakoľko bolo podané odvolanie len zo strany obžalovaných a v ich prospech, dostávali by sme sa do absurdnej praxe, kedy by sa nedali už odstrániť nedostatky z pôvodného konania v novom konaní po zrušení odsudzujúceho rozsudku nadriadeným súdom. Vlastne by nastala situácia, ktorá je neprijateľná z pohľadu určitej stability trestného konania a rovnosti zbraní. Ak je vydaný odsudzujúci rozsudok, adekvátne reaguje prokuratúra tak, že nepodá odvolanie voči nemu, lebo na to nemá žiadny právny dôvod, keďže bola s obžalobou úspešná a uniesla dôkazné bremeno. Z pochopiteľných dôvodov si však podajú odvolanie obžalovaní, ktorí nie sú spokojní so svojim odsúdením a následne nadriadený krajský súd bude iného názoru ako okresný súd, resp. vytkne nedostatky z pôvodného konania, v zmysle takto chápanej zásady zákazu zmeny k horšiemu, by nastala absurdná situácia a nemohli by sa už nepodstatné vady (ako je opis skutku a štylizácia) v novom konaní zo strany prokuratúry napraviť. Bola by vlastne takto vytváraná prax, ktorá by nútila prokuratúru podávať odvolania tzv. „len pre istotu“, aj keby na o prokuratúra v tom čase nevidela žiadny dôvod, a to len z dôvodu, ak by náhoda nadriadený súd zrušil pôvodný odsudzujúci rozsudok, aby tak vylúčil aplikáciu zásady reformationis in peius. Takéto „nútenie“ prokuratúry do podávania formálnych odvolaní nie je na mieste a je účelové (k uvedenému viď primerane Uznesenie NS SR, sp. zn. 1Tdo/7/2021 zo dňa 12.05.2021).

3.6. Je zrejme zo súdnej praxe, že problematika dopĺňania skutku, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu je v aplikačnej praxi sporná a to v prípadoch, ak sa vykonáva dopĺňanie skutku v tej časti trestného konania, ktoré nasleduje po zrušení rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý bol zrušený iba na podklade odvolania podaného v prospech obžalovaného. Je tomu tak preto, nakoľko ustanovenie § 327 ods. 2 Trestného poriadku por. upravuje tzv. reformationis in peius, t. j. zákaz zmeny v neprospech obžalovaného (teda zákaz zmeny k horšiemu), ak bolo predchádzajúce rozhodnutie súdu zrušené len na podklade odvolania podaného v prospech obžalovaného. V aplikačnej praxi sa pritom často vyskytujú trestné veci, v ktorých dochádza k zrušeniu rozsudku súdu prvého stupňa z dôvodu, že skutok, z ktorého bol obžalovaný uznaný za vinného, neobsahuje popis všetkých skutkových okolností, z ktorých vyplývajú znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Následne je sporné, za akých podmienok možno skutok dopĺňať, či dotvárať tak, aby nedošlo k porušeniu zákazu zmeny k horšiemu uvedenému v ustanovení § 327 ods. 2 Trestného poriadku.

3.7. V tomto smere spravidla prokurátor navrhuje rozšírenie skutkových okolností aj o ďalšie okolnosti, ktoré skutok precizujú a už odrážajú všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a na strane druhej, obžalovaný sa takémuto postupu bráni a to s poukazom na zákaz uvedený v ustanovení § 327 ods. 2 Trestného poriadku a žiada oslobodenie spod obžaloby, nakoľko skutok, z ktorého bol pôvodne uznaný za vinného nenapĺňa všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a jeho doplnenie (vylepšenie) nie je možné, pretože tomu bráni ustanovenie § 327 ods. 2 Trestného poriadku.

3.8. Práve takáto situácia nastala aj v predmetnom trestnom konaní, pričom prokurátor na hlavnom pojednávaní dňa 01.03.2023 napravil nedostatky, navrhoval modifikovať skutky, ktoré sú obžalovaným B. a D. kladené za vinu a to v rozsahu bližšieho opisu okolností spáchania skutkov priamo do opisu skutku, pričom išlo o bližšie okolnosti, ktoré boli známe z vykonaného predchádzajúceho dokazovania pred vydaním pôvodného odsudzujúceho rozsudku a nešlo teda o nové skutočnosti. Modifikáciu, ktorú navrhoval prokurátor v záverečnej reči by v žiadnom prípade neprišlo k zmene k horšiemu. Tieto doplnené okolnosti nič nemenia na totožnosti skutku, lebo ak do opisu skutku podvodu bol len doplnený bližšie popísaný úmysel obžalovanej A. B. pri podvodnom konaní, či bližšie okolnosti skutku kvalifikovaného ako zločin krivej výpovede a krivej prísahy, stále išlo len o bližší opis skutku, totožnosť zostala zachovaná tak ako bola známa už z pôvodného konania a ako to vyplývalo z vykonaného objektívneho dokazovania, na ktoré prokurátor počas hlavného pojednávania poukazoval.

3.9. Teda nemožno konštatovať, že skutok podvodu zo strany obžalovanej mal len charakter civilného sporu, ale bolo objektívne počas prípravného konania aj na pôvodnom hlavnom pojednávaní jednoznačne objektívne preukázané dôkazmi a aj v opise skutku (v slovnom spojení „vylákala“) že obžalovaná A. B. nikdy nemala v úmysle požičané peniaze vrátiť a ani toho nebola objektívne schopná, nie len že podvodne vylákala finančnú hotovosť (pod klamlivou a falošnou zámienkou chorých detí) od poškodeného H. a to za účasti druhého obžalovaného D., ale podvodné konanie smerovalo práve k tomu, že nemienila finančné prostriedky vôbec vrátiť, resp. vedela že ich nebude schopná vrátiť riadne a včas, čo bolo podstatou celého trestného konania a to už v prípravnom konaní a čo bolo aj dostatočne preukázané vykonaným dokazovaním. Má teda za to, že znaky skutkovej podstaty pri uvedenom trestnom čine podvodu boli jednoznačne naplnené a ide práve o klasické podvodné konanie, kde obžalovaná naplnila všetky znaky tejto skutkovej podstaty podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Trestného zákona (teda aj podvodné konanie smerujúce k vylákaniu samotnej finančnej hotovosti aj podvodné konanie smerujúce k vráteniu/nevráteniu požičanej finančnej hotovosti) tak ako to vyžaduje zákon.

3.10. Taktiež bolo počas prípravného konania a pôvodného trestného konania na súde prvého stupňa spáchanie trestného činu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1, 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona dostatočne preukázané dokazovaním. Napriek tomu, že v obžalobe bolo použité synonymum „výpovede mohli“ mať podstatný význam pre rozhodnutie orgánov a tak závažným spôsobom ovplyvniť, je zrejme, že toto použité slovo nemôže byť dôvodom na konštatovanie, že neprišlo k spáchaniu skutku, resp. že skutok nie je trestným činom len preto, že nebolo nahradené synonymom „výpovede mali“ podstatný význam. Z vykonaného dokazovania, ktoré bolo zhrnuté aj v záverečnej reči prokurátora je zrejme, že aj táto skutková podstata trestného činu bola jednoznačne naplnená, lebo naozaj išlo o tak závažné skutočnosti, výpovede a nepravdy, ktoré MALI vplyv na priebeh konaní, či už civilného alebo trestného konania, a tak ako je spomínané nižšie boli pre priebeh týchto konaní zásadné.

3.11. Slovné spojenie či „mohli mať a mali“ nemôže byť dôvodom na oslobodzujúci rozsudok (išlo by o neodôvodnený formalizmus), a ide len o formuláciu, keď tu zo všetkých okolností skutku je zrejme, že zákonné znaky skutkovej podstaty naplnené boli riadne. Ktoré konkrétne výpovede a v ktorých konaniach boli použité, boli presne vymenované počas dokazovania. Tieto zápisnice boli čítané počas pôvodného konania na súde prvého stupňa aj s argumentom že boli zásadné, lebo iniciovali začatie trestného konania, keď obžalovaná B. sama podávala trestné oznámenie alebo boli rozhodujúce na konečný verdikt súdu v civilnom konaní. Všetky tieto tvrdenia však boli opísané, aj keď inými slovami a boli potvrdené vykonaným dokazovaním. Takže je zrejme, že opätovne nešlo o zmenu k horšiemu ale len o bližšie špecifikovanie a uvedenie konkrétnych slov priamo v opise skutkov, čo bolo vykonané navrhovanou modifikáciou prokurátora. Nič to však nemení na situácii, že počas celého konania bolo zrejme, o aké konkrétne závažné vyjadrenia, nepravdy a krivé svedectvá ide, z ktorých konkrétnych konaní, lebo tieto boli dokazovaním oboznámené.

3.12. Je názoru, že zrejme ani odvolací súd nemal za to, že skutok nie je možné precizovať smerom k odsudzujúcemu rozsudku, pretože inak by uvedenú trestnú vec súdu prvého stupňa nevracal na nové konanie a o rozhodnutie, ale sám by vo veci rozhodol oslobodzujúcim rozsudkom. Nedáva logiku, aby odvolací súd vracal vec súdu prvého stupňa, ak by mal za to, že zásada reformationis in peius v nastolenej veci vylučuje odsúdenie obžalovaných.

3.13. Ak podľa názoru odvolacieho súdu chýbala v opise skutku č. 1 a č. 2 u obžalovanej A. B. a u obžalovaného D. táto skutočnosť, teda chýbalo zachytenie a bližší popis podvodného konania a úmyslu obžalovanej, mohol súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní podľa návrhu prokurátora túto skutočnosť doplniť a neprišlo by vôbec k porušeniu zásady Reformationis in peius, lebo išlo len o špecifikáciu skutku a jeho upresnenie ale totožnosť zostala zachovaná. To isté platí aj pri ostatných skutkoch kvalifikovaných u obžalovanej A. B. a C. D. ako zločin kivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona.

3.14. Ďalej poukazuje na záverečnú reč prokurátora zo dňa 01.03.2023, kde bola navrhovaná modifikácia skutku a ktorá je založená v spise na č. I. 1249 – 1250.

3.15. Má za to, že v trestnom konaní bolo nepochybne preukázané, že to bola práve A. B., ktorá si s poškodeným G. H. dojednala finančnú pôžičku a nie C. D., čo bolo zhrnuté práve v záverečnej reči prokurátora zo dňa 04.10.2021, kedy sa súd s tou dôkaznou situáciou stotožnil a uznal obžalovaných vinnými.

3.16. Ďalej uvádza, že obžalovaná si pôžičku s poškodeným H. dojednala napriek tomu, že vedela, že takúto pôžičku nebude objektívne schopná splatiť. Obžalovaná nebola schopná v tom čase splatiť ani pokutu vo výške 216 eur, a preto si dohodla s KR PZ v Trnave dohodu o splátke, v ktorej sa v čl. 1. uvádza: „Na základe písomnej žiadosti dlžníka a po zohľadnení jeho ekonomických a sociálnych pomerov, veriteľ povoľuje dlžníkovi splácanie pokuty za dopravný priestupok v sume 200 eur, ako aj trovy konania o priestupku v sume 16 eur.. ”

3.17. O tom, že obžalovaná nemá okrem vlastnej nehnuteľnosti, v ktorej býva, o ktorú rozhodne nechce prísť, žiaden likvidný majetok, ktorým by mohla uspokojiť pohľadávku G. H., preukazujú aj jej bezprostredné kroky po obdržaní finančných prostriedkov, keď sa následne snažila spolu s C. D. prehodiť povinnosť zaplatiť dlh na C. D.. Je evidentné, že tieto kroky podnikala preto, aby sa vyhla exekúcii vlastnej nehnuteľnosti, ktorá bola jej jediným majetkom. Ak by totiž obžalovaná bola dostatočne likvidná k vráteniu pôžičky, k takýmto krokom by sa neuchyľovala. Jej neschopnosť splatiť pôžičku preukazuje aj výpis z jej bankového účtu, z ktorého vyplýva záporný stav bankového účtu.

3.18. Obžalovaná poznajúc objektívny stav jej finančných možností, ktorý poškodený G. H. nemal ako poznať, na viac zneužívajúc jeho ľahkú ovplyvniteľnosť, ako zneužívajúc aj zámienku použitia finančných prostriedkov na svojho chorého syna si od G. H. požičala sumu najmenej 5000 eur, čím sa na jeho úkor obohatila.

3.19. Použitie falošnej legendy o zvýšených nákladoch na liečbu syna nemôže tiež ostať bez povšimnutia z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu podvodu. Akceptujúc závery odvolacieho súdu ohľadom podvodných konaní v súvislosti s pôžičkami, má za to, že túto argumentáciu je potrebné doplniť v tom smere, že obžalovaná vylákala od G. H. pôžičku na účel, ktorý sa objektívne nedá naplniť, o čom poškodený, v dôsledku omylu vyvolaným obžalovanou, nevedel. Obžalovaná prezentovala ako dôvod pôžičky zvýšené náklady na liečbu svojho chorého syna, ktorý však ako vyplýva z vykonaného dokazovania žiadne zvýšené náklady na svoju liečbu nemal, a preto z poskytnutej pôžičky by obžalovaná ani nemala čo uhrádzať. Obžalovaná teda neklamala len o dôvodoch pôžičky, ale o tom či pôžičku vôbec na niečo potrebuje.

3.20. Ak teda obžalovaná poškodeného G. H. uviedla do omylu, že potrebuje pôžičku na konkrétny účel, ktorý sa však objektívne naplniť nedá, uviedla ho tým do omylu v okolnostiach rozhodných pre vykonanie jeho majetkovej dispozície.

3.21. Všetky vyššie uvedené skutočnosti (vrátane aj tých, ktoré nastali po vykonaní majetkov dispozície) dostatočne preukazujú, že obžalovaná A. B. nikdy neplánovala, a plánovať ani nemohla (s objektívnym prihliadnutím na jej finančný stav), že by poškodenému G. H. pôžičku niekedy vrátila. Subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu podvodu preto bola jednoznačne preukázaná.

3.22. K trestnému činu krivého svedectva uvádza, že bolo nepochybne preukázané, že to bola práve A. B., ktorá si finančné prostriedky od G. H. požičala, a preto jej tvrdenia ako aj tvrdenia obžalovaného C. D., že veriteľom z pôžičky voči G. H. je C. D. sú nepravdivé. Rovnako sú nepravdivé tvrdenia obžalovanej A. B., že listinu uznania dlhu nepodpísala ona.

3.23. Tieto skutočnosti majú pritom význam pre rozhodnutie v oboch trestných konaniach ako aj v civilnom sporovom konaní, kde je teda zrejmé, že A. B. sa všemocne snaží zbaviť svojho dlhu/závazku a ukrátiť tak poškodeného, v dôsledku čoho sa tento nemôže dostať k svojim peniazom, pričom za tohto stavu tu už ani nepomáha proces trestného konania ako krajný prostriedok dosiahnutia a uplatňovania svojich práv.

3.24. V trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-23NYS-SI-2016 pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, v ktorom sa riešilo predloženie falošného

dôkazu (listiny uznania dlhu zo dňa 26.08.2014) do súdneho konania má význam pre rozhodnutie to, či je takýto dôkaz pravý alebo nie. Ide teda o najzásadnejšiu otázku trestného konania.

3.25. V trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ORP-64/SI-SI-2016 pre prečin podvodu, ktorý mal spočívať v tom, že prostredníctvom falošnej listiny (listiny uznania dlhu zo dňa 26.08.2014) a prostredníctvom súdneho konania mohlo dôjsť k ukráteniu A. B. o sumu vyplývajúcu z uznania dlhu v prípade jej prehry v súdnom spore má význam pre rozhodnutie to, či listiny uznania dlhu skutočne podpísala a je osobou, ktorá je z takejto listiny zaviazaná na plnenie. Rovnako aj v tomto prípade ide o najzásadnejšiu otázku trestného konania.

3.26. V súdnom konaní vedenom pod spisovou značkou 7C/749/2015 vo veci žalobcu G. H. voči žalovanej A. B., v ktorom sa riešila otázka dlhu A. B. voči G. H. práve z titulu jej pôžičky od G. H., malo význam pre rozhodnutie či práve ona je z tejto pôžičky zaviazaná, a teda či je vôbec: hmotnoprávne pasívne legitimovaná. Ide o jednu z najzásadnejších otázok sporového konania.

3.27. S poukazom na vyššie uvedené má za to, že napadnutý rozsudok je nesprávny, a preto navrhuje, aby Krajský súd v Trnave podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a prikázal vec súdu na nové konanie a rozhodnutie.

4. K odvolaniu prokurátora sa vyjadrila obžalovaná vo svojom podaní zo dňa 15.06.2023 nasledovne (skrátene):

4.1. Poukazuje na oneskorene podané odôvodnenie odvolania zo strany prokuratúry, ktorá ani po opätovných výzvach zo strany súdu prvého stupňa toto odôvodnenie v súdom uloženej lehote nezaslala. Žiada, aby bolo odvolanie prokuratúry považované za oneskorene podané.

4.2. Ďalej uvádza, že na všetkých pojednávaniach bol ako prokurátor prítomný B. L. M., avšak odôvodnenie odvolania napísala B. E. E., ktorá podala obžalobu na obžalovaných.

4.3. Napadnutý rozsudok považuje za správny.

4.4. Poukazuje na výpoveď N. O. zo dňa 10.02.2020, str. 5-6 a k otázke, aké dôkazy vykonal vo veci falšovania tejto listiny, obžalovaná uvádza, že vykonal len výsluch G. H., jeho sestry a jeho švagra, p. F., ktorá vypovedala v prospech obžalovanej, C. D., ktorý uviedol, že si od G. H. požičal peniaze, boli na letňáku a tam sa rozprávali, či by mu G. H. nepožičal peniaze 5.000 Eur s čím neskôr súhlasil a išli do E. E.. Takto vypovedal dňa 17.10.2017 a ďalej uviedol, že obžalovaná nevedela, že si ide vybavovať úver.

4.5. Obžalovaná uvádza, že táto výpoveď C. D. je pravdivá, bola svedkom ako sa rozprávajú o peniazoch, pričom neskôr, keď C. D. dotazovala, prečo si chcel požičať peniaze, tento jej povedal, že sa nemá starať. Ďalej uvádza, že najskôr nechcela ísť s G. H. do E. E., ale ten ju požiadal o doprovod, že sa len niečo opýta. V E. E. stála bokom. Ako dôkaz, že tam nič nevybavovala, nerozprávala sa s pracovníčkou banky a ani si nezobrala v banke od G. H. zmluvu a peniaze poukazuje na výpoveď pracovníčky banky D. K., ktorá vypovedala dňa 17.10.2017 a 10.02.2020. S poškodeným si nedohadovala žiadne finančné prostriedky, čo môže dosvedčiť aj C. D..

4.6. Ďalej poukazuje na SMS správu od G. H., obsahom ktorej bolo, že má splátkový kalendár na pošte, ktorý C. chcel. Opäť poukazuje na to, že G. H. požičal peniaze C. D. z práce a nie obžalovanej. Ďalej uvádza, že z vlastného priznania G. H. ale aj z čestných vyhlásení zamestnancov ZIPP vyplýva, že bežne požičiaval peniaze kolegom z práce a nie ich manželkám alebo družkám. Poukazuje na čestné vyhlásenia D. P., Q. E., F. E..

4.7. Ďalej poukazuje na výpoveď svedka R. S., ktorý vypovedal v prospech obžalovanej dňa 10.02.2020, že poškodený obžalovanému požičal peniaze, čo mu aj sám poškodený potvrdil, že 5.000 Eur alebo 5.500 Eur.

4.8. Uvádza, že G. H. do dnes nepredložil ani jeden dôkaz, a to čo vypovedal sa ukázalo, že nie je pravdou. Poukázala na to, že G. H. zamlčal a klamal, že existuje úver a ešte žiadal z úveru aj úroky ako aj v tom, že vybral sumu 5.000 Eur a odovzdal ich obžalovanej, ktorá následne vytiahla sumu 500 Eur a tie naspäť vložil na účet. V tomto smere poukazuje na výpis z účtu G. H. zo dňa 01.07.2014 do 31.07.2014, kde nie je uvedený vklad sumy 500 Eur na účet, iba výber 5.000 Eur.

4.9. Nie je pravdou, že by nemala finančné prostriedky. Poukazuje na to, že mala 560 Eur ako vdovský dôchodok, 460 Eur bola mzda z práce, 270 Eur rodičovský do 6 r. veku dieťaťa zo Sociálnej poisťovne a okolo 280 Eur boli odmeny za predaj a peniaze od jej matky.

4.10. Ďalej uvádza, že rozloženie pokuty na splátky za jej osobu riešila jej matka, nakoľko nebola dlhšie doma.

4.11. G. H. nepovedala, že žiada peniaze na liečbu jej chorého dieťaťa kvôli vysokým výdavkom. Poukazuje na tvrdenie T. R., že nepotreboval zvýšené výdavky a nemá finančnú liečbu.

4.12. K tvrdeniu prokuratúry, že mala obžalovaná záporný účet v L. M. uvádza, že mala účet aj v E. E., kde obdržala bezhotovostný vklad od notára B. P. 8.000 Eur z predaja vinohradníckej chaty. Uvedené prokurátorovi B. M. pri svojom výsluchu uviedla ako dôkaz, že nemá dlhy a ani exekúcie.

4.13. Ďalej poukazuje na to, že C. D. podstúpil detektor lži na podporu pravdivosti svojich tvrdení o okolnostiach pôžičky od poškodeného.

4.14. Ďalej poukazuje na čestné vyhlásenie G. H. zo dňa 27.08.2014 a na jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní zo dňa 21.10.2019, str. 16 až 22, pričom nie je pravdou, že ho napájali alkoholom, nikto iný nebol pri čestnom vyhlásení len G. H. a potom to podpísal C. D. a obžalovaná. Ďalej toto čestné vyhlásenie cituje: „Uznanie dlhu voči vyššie uvedenému a obžalovanej zo dňa 26.08.2014 v predajni nábytku je v plnom rozsahu neplatné, bolo napísané U. V., dosvedčené N. V., U. V. na obžalovanú tlačila, nútila ju, žiadala občiansky preukaz, ktorý jej nadala, čestné prehlásenie podpisuje z dôvodu ťaženia svedomia, obžalovaná nič nepodpísala a dlh neuznala.“

4.15. Ďalej poukazuje na to ako podala trestné oznámenia a postup orgánov činných v trestnom konaní pri ich vybavovaní. Trestné oznámenie na obžalovanú a C. D. bolo podané až za 2,5 roka odo dňa pôžičky 18.07.2014, ktoré bolo iniciované sestrou G. H. U. V..

4.16. Ďalej cituje zápisnicu z civilného pojednávania 7C/749/2015 zo dňa 09.06.2016 ohľadom spísania uznania dlhu, ktorú by podpísal C. D.. Tu obžalovaná poukazuje na to, že G. H. bol ticho pred súdom, aj keď vedel, že v banke neexistuje žiadny úver. Po pojednávaní odišiel C. D., G. H., obžalovaná a F. W. do kancelárie JUDr. Pekára, kde za prítomnosti poškodeného C. D. uznal dlh a notársky podpísal, čo podpísal aj G. H.. Toto uznanie dlhu má zrejme F. W. alebo G. H., čo potvrdzuje jeho výpoveď zo dňa 04.10.2016.

4.17. Uznanie dlhu zo dňa 26.08.2014 napísané U. V. nie je pravdivé, nie je podpísané obžalovanou, jej podpis je sfaľšovaný a nie je overené u notára. Originál si po skončení civilného konania zobrala zo spisu U. V., v trestnom spise nebolo.

4.18. Súhlasila so znaleckým posudkom na overenie pravosti podpisu na listine z bodu č. 4.17, avšak znalec žiadal originál, ktorý jej U. V. odmietla poskytnúť.

4.19. Ďalej cituje uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Skalica sp. zn. 1Pn 87/16/2206-4, ktorým bolo zrušené uznesenie vyšetrovateľa OR PZ v Skalici, Odbor kriminálne polície Skalica, ČVS: ORP-23/VYS-SI-2016 zo dňa 29.02.2016, ktorým vyšetrovateľ odmietol vec podozrenia zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a uložil vyšetrovateľovi, aby vo veci znovu konal a rozhodol v súvislosti s jej tvrdením o nesprávnom postupe vyšetrovateľa N. O. a neopodstatnenosti uznesenia o vznesení obvinenia. Uvedenú vec po predchádzajúcom prokurátorovi prevzala E. E., C. P., ktorá aj odôvodňuje odvolanie. Táto prokurátorka žila v spoločnej domácnosti s vyšetrovateľom PZ N. O., čo potvrdila ich suseda D. K.. Prokurátorka prevzala celú vec do svojich rúk od svojho druhu, ide teda o konflikt záujmov. V tejto veci jej následne neprišlo ani oznámenie o odmietnutí jej trestného oznámenia.

4.20. Ďalej poukazuje na dôkaz zo dňa 21.10.2016, kedy G. H. priznal, že bol v práci za zamestnávateľom, aby C. D. zriadil zrážky zo mzdy, ďalej vo svojej výpovedi potvrdil výpoveď C. D., že sa na letňáku dohadovali na požičaní peňazí a vypovedal o tom, ako si jeho sestra pred príchodom do E. zistila na internete majetkové pomery obžalovanej.

4.21. Navrhuje potvrdenie oslobodzujúceho rozsudku.

5. K odvolaniu prokurátora sa vyjadrila obžalovaná aj prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 19.06.2023 nasledovne (skrátene):

5.1. Odôvodnenie odvolania prokurátora proti napadnutému rozsudku iba konštatuje fakty, avšak neobsahuje jediné skutočnosť, ktorá by bola spôsobilá privodiť zmenu, resp. zrušenie zákonného rozsudku súdu prvého stupňa a z tohto dôvodu považuje odvolanie prokurátora za nedôvodné.

5.2. Má za to, že prvostupňový súd sa správne vysporiadal zo zásadou zákazu reformatio in peius a správne zdôvodnil svoje rozhodnutie, ak na základe vykonaného dokazovania dospel k náležitému zisteniu skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom na meritorne rozhodnutie a po jeho objektívnom vyhodnotení podľa svojho presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito a v ich súhrne, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku, dospel k záveru o oslobodení obžalovanej A. B. spod obžaloby.

5.3. Stotožňuje sa s názorom, že v celom konaní nebolo jednoznačne preukázané, aby konanie obžalovanej za skutky uvedené v bode 1/ a 2/ napíňalo všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu (objekt, objektívna stránka, subjekt, subjektívna stránka) tak, ako to predpokladá ustanovenie § 8 Trestného zákona.

5.4. Vzhľadom k vyššie uvedenému navrhuje, aby Krajský súd v Trnave v zmysle § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora v celom rozsahu ako nedôvodne zamietol.

6. Obžalovaná svoje vyjadrenie k odvolaniu prokurátora doplnila prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 07.07.2023 nasledovne (skrátene):

6.1. K námietke prokurátora týkajúcej sa modifikácie skutku uvádza, že prokurátor k nej pristúpil až v záverečnej reči, tj. po vyhlásení dokazovania za skončené, kedy obžalovaní už nemali možnosť sa voči tejto zmene účinne brániť, prípadne navrhnúť vykonanie dôkazov k návrhu značne modifikovanej a rozšírenej skutkovej vety. Obhajoba je názoru, že takéto dopĺňanie skutku meniace až jeho podstatu oproti obžalobnému návrhu, nie je možné, a už rozhodne nie až v rámci záverečnej reči.

6.2. Má za to, že modifikácia spočívajúca „len v upresnení opisu skutku“ (ako nesprávne uvádza prokurátor v odôvodnení) by mohla byť možná ešte pred skončením dokazovania v zmysle § 274 ods. 1 Trestného poriadku, avšak zásadne nemôže dochádzať k tak podstatným zmenám a doplneniam skutkovej vety obžaloby, ako navrhuje prokurátorka.

6.3. Je názoru, že po doručení uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/27/2022- 1198 zo dňa 08.12.2022, ktorým bol prvý rozsudok Okresného súdu Skalica zrušený, mala obžaloba dostatočný priestor navrhnúť upresnenie opisu skutku, kedy tak mohla urobiť už pri svojom návrhu na vykonanie dokazovania zo dňa 28.02.2023, k čomu však nedošlo.

6.4. Ako vyslovil Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom Náleze sp. zn. III. ÚS 509/2015 z 19. januára 2016: „Popis skutku (predovšetkým spôsob jeho spáchania) musí byť uvedený tak, aby jednotlivé časti zodpovedali príslušným znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný vinným.“

6.5. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Tzo V 1/2005 zo dňa 30.05.2005: „Predmetom trestného stíhania nie je pomenovanie trestného činu s jeho zákonným označením, ale konkrétny skutok páchatel'a významný z hľadiska trestného práva hmotného, tj. taký skutok, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu alebo trestných činov v prípade ich jednočinného súbehu. Konkrétny skutok treba odlišovať od znakov skutkovej podstaty určitého trestného činu, ktoré samy osebe nie sú skutkom. Vzhľadom na základnú zásadu trestného konania, že nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený ináč, než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon (§ 2 ods. 1 TP) konkrétny skutok, pre ktorý sa má viesť trestné stíhanie musí byť v súlade s ustanovením § 163 ods. 2 TP popísaný tak, aby zodpovedal príslušným znakom skutkovej podstaty trestného činu. Pokiaľ tomu tak nie je, trestnému stíhaniu chýba jeho predmet a teda niet skutku, o ktorom by bolo možné konať a rozhodovať.“

6.6. S ohľadom na uvedené, konkrétny skutok musí byť uvedený tak, aby jednotlivé časti zodpovedali príslušným znakom skutkovej podstaty trestného činu. Ak to tak nie je, trestnému stíhaniu chýba jeho predmet, a teda niet skutku, o ktorom by bolo možné rozhodovať.

6.7. Zohľadňujúc podanú obžalobu, priebeh hlavného pojednávania a výsledky dokazovania je názoru, že zo strany prokuratúry nebol riadne, včas a účinne vymedzený skutok, resp. skutky, ktoré by napĺňali všetky znaky skutkovej podstaty žalovaných trestných činov, čo zákonite musí viesť k oslobodeniu obžalovanej spod obžaloby.

6.8. Vo vzťahu k odvolacej námietke pri trestnom čine krivej výpovede a krivej prisahy o použití synonyma „výpovede mohli mať...“ namiesto spojenia „výpovede mali...“, uvádza, že sa nestotožňuje so zamieňaním uvedených spojení alebo že ide o synonymá tak, ako sa to snaží prezentovať prokuratúra. Z logického výkladu je zrejmé, že ide o obsahovo rozdielne spojenia, keď jedno dáva možnosť (mohli mať), pričom druhé je bezpodmienečné (má).

6.9. S poukazom na znenie § 346 ods. 1 Trestného zákona uvádza, že skutková podstata tohto trestného činu predpokladá uvedenie nepravdy, ktorá jednoznačne má a nie by mohla mať podstatný význam pre rozhodnutie. Súčasne je názoru, že z vykonaného dokazovania nie je možné uzavrieť, že by došlo k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu.

6.10. Pokiaľ ide o námietku odvolateľa, že súd nevykonal ním navrhované dôkazy, uvádza, že tento navrhoval vykonať výsluch jediného svedka - p. C. M., nakoľko mala poskytnúť výpoveď k tomu, ako jej matka mala požičať peniaze od obžalovanej. Postup samosudcu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, kedy odmietol vykonať výsluch menovanej svedkyne považuje za správny a zákonný. V prípade menovanej ide o svedka, ktorý nebol pri poskytnutí alebo dojednávani pôžičky G. H.. Jej výpoveď tak nebola žiadnym spôsobom spojená so stíhaným skutkom a nemala by žiadny význam pre toto konanie.

6.11. Ďalej uvádza, že obžalovaná naďalej popiera, že by ako svedok v trestnom konaní vypovedala nepravdu v úmysle zakryť iný trestný čin. Vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, že sa stali skutky, pre ktoré je obžalovaná stíhaná. Obžalovaná rovnako tak odmieta spáchanie skutku v bode 2/, nakoľko nikdy jej poškodený žiadne peniaze nepožičal, nikdy ich od neho nežiadala a teda ani nebolo jej úmyslom obohatiť sa na úkor poškodeného, ani ho neuvádzala do omylu.

6.12. Súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, procesný postup a následne vytvorený záver o oslobodení obžalovanej spod obžaloby Okresnej prokuratúry Skalica č. Pv/76/17/2206- 25 zo dňa 07.03.2018 považuje za zákonný a správny v danej veci.

6.13. Vzhľadom k vyššie uvedenému navrhuje, aby Krajský súd v Trnave v zmysle § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora v celom rozsahu ako nedôvodne zamietol.

7. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

8. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania obžalovaného v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

9. Napadnutý rozsudok je v poradí druhým rozsudkom súdu prvého stupňa. V poradí prvým rozsudkom zo dňa 4.10.2021, sp. zn. 8T/8/2018 súd prvého stupňa uznal obžalovanú A. B. a obžalovaného C. D. za vinných, že

A. B. v bode 1/

v trestnom konaní vedenom na Obvodnom oddelení policajného zboru Skalica pod spisovou značkou ČVS:ORP-64/SI-SI-2016 dňa 05.08.2016 a v trestnom konaní vedenom na odbore kriminálnej polície Okresného riaditeľstva policajného zboru Skalica pod spisovou značkou ČVS:ORP-23/VYS-SI-2016 dňa 05.09.2016, ktoré konania sama iniciovala podaním trestného oznámenia zo dňa 18.01.2016 a ako svedok v týchto konaniach vypovedala nepravdu v tom, že odmietla existenciu jej finančného záväzku voči G. H., nar. XX.XX.XXXX v H., bytom I. J. a vypovedala nepravdivé skutočnosti o všetkých okolnostiach, že G. H. sa chcel naopak neoprávnenne obohatiť na jej škodu a ním predložené dôkazy sú sfaľované a tieto jej výpovede mohli mať podstatný význam pre rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní, pričom tak konala v úmysle zakryť spáchanie trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa dopustila v presne nezistenom čase v období od 18.04.2014 do 20.04.2014 v meste E. na presne nezistenom mieste voči G. H., nar. XX.XX.XXXX, tým že ho uviedla do omylu a obohatila sa na jeho škodu o sumu 5.000,- eur. 3To/27/2022

v bode 2/

A. B. v presne nezistenom čase v období od 18.04.2014 do 20.04.2014 v meste E. na presne nezistenom mieste pod zámienkou zlej finančnej situácie v rodine, že má onkologicky choré deti a potrebuje peniaze, na ich liečbu, vylákala od ľahko ovplyvniteľného G. H., nar. XX.XX.XXXX v H., bytom I. J. bez bližšieho určenia, finančnú hotovosť vo výške 5.000,- eur tak, že ho požiadala o pôžičku pod falošnou legendou zvýšených liečebných nákladov na jej syna s tým, že túto riadne a včas splatí na účet G. H., čo však nevykonala, pričom nemala dostatok finančných prostriedkov na vrátenie tejto pôžičky a následne vykonávala kroky, aby sponchybnila existenciu dlhu tým spôsobom, že uznanie dlhu z pôžičky zo dňa 26.08.2014 nepodpísala a zbavila sa povinnosti splniť záväzok tvrdiac, že pôžičku si zobral od G. H. jej druh C. D., čím svojím konaním uviedla G. H. do omylu a obohatila sa na jeho škodu o sumu vo výške 5.000,- eur.

C. D.

v trestnom konaní vedenom na Obvodnom oddelení policajného zboru Skalica pod spisovou značkou ČVS:ORP-64/SI-SI-2016 dňa 17.10.2016 a v trestnom konaní vedenom na odbore kriminálnej polície Okresného riaditeľstva policajného zboru Skalica pod spisovou značkou ČVS:ORP-23/VYS-SI-2016 dňa 01.12.2016 a v konaní pred Okresným súdom Skalica sp. zn. 7C/749/2015 dňa 02.02.2017, ako svedok, uviedol vo svojich výpovediach nepravdivé skutočnosti a zamlčal podstatné skutočnosti, ktoré mohli mať podstatný význam pre rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní a súdu tým, že svojimi výpoveďami utvrdzoval tvrdenia A. B., že táto si finančnú hotovosť od G. H. nepožičala, o tejto nevedela, túto si zapožičal on a sám preberal na seba existenciu záväzku voči G. H., pričom tvrdil, že tento záväzok len nemohol splácať, nakoľko pracoval do noci a neskôr už nemal možnosti splácať tento záväzok, lebo prišiel o prácu a nemá žiadne finančné prostriedky a majetok, pričom tak konal v úmysle zakryť spáchanie trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa dopustila v presne nezistenom čase v období od 18.04.2014 do 20.04.2014 v meste E. na presne nezistenom mieste voči G. H., nar. XX.XX.XXXX, A. B. tým, že ho uviedla do omylu a obohatila sa na jeho škodu o sumu 5.000,- eur

teda A. B.

v bode 1/ ako svedok pred policajtom v trestnom konaní uviedla nepravdu o okolnostiach, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie a tento čin spáchala z osobitného motívu - v úmysle zakryť iný trestný čin,

v bode 2/ úmyselne uviedla iného do omylu, čím seba obohatila na škodu cudzieho majetku a spôsobila tým väčšiu škodu,

C. D. ako svedok pred sudcom v konaní pred súdom a pred policajtom v trestnom konaní uviedol nepravdu o okolnostiach, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie a tento čin spáchal z osobitného motívu - v úmysle zakryť iný trestný čin, čím spáchali

A. B. v bode 1/ zločin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona, v bode 2/ prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona,

C. D. zločin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona.

Za to im súd uložil:

A. B. podľa § 346 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona ú h r n n ý trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a 3 (tri) mesiace. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

C. D. podľa § 346 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm.

j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá a zároveň sa mu ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba 5 (päť) rokov. Podľa § 51 ods. 4 písm. f) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá povinnosť počas skúšobnej doby sa písomne ospravedlniť poškodenému G. H., nar. XX.XX.XXXX v H., trvale bytom H., F. XXXX/XX.

10. Na základe odvolania oboch obžalovaných odvolací súd uznesením zo dňa 08.12.2022, sp. zn. 3To/27/2022-1198 podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku tento rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

11. Odvolací súd vytkol prvostupňovému súdu to, že opis skutku tak ako je uvedený v bode 1 výroku o vine napadnutého rozsudku, nezodpovedá zákonným požiadavkám podľa ustanovenia § 206 ods. 3 Trestného poriadku. Konanie obžalovanej je popísané tak, že „ ... ako svedok v týchto (skôr v skutku konkretizovaných trestných) konaniach vypovedala nepravdu v tom, že odmietla existenciu jej finančného záväzku voči G. H., nar. XX.XX.XXXX v H., bytom I. J. a vypovedala nepravdivé skutočnosti o všetkých okolnostiach, že G. H. sa chcel naopak neoprávnene obohatiť na jej škodu a ním predložené dôkazy sú sfaľované... “ Takýto popis konania obžalovanej, je príliš všeobecný, málo konkrétny a nezodpovedá tej zákonnej požiadavke, aby bol skutok opísaný spôsobom, aby nemohol byť zamienený s iným skutkom. Nepravdivé skutočnosti, o ktorých mala obžalovaná vypovedať, musia byť uvedené konkrétne a nie iba približným, zovšeobecňujúcim spôsobom.

12. Rovnako nesprávne súd pokračuje v popise ďalšej časti tohto skutku, v ktorej sa uvádza, že obžalovaná „ ... konala v úmysle zakryť spáchanie trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa dopustila v presne nezistenom čase v období od 18. 4. 2014 do 20. 4. 2014 v meste E. na presne nezistenom mieste voči G. H., nar. XX. XX. XXXX, tým, že ho uviedla do omylu a obohatila sa na jeho škodu o sumu 5000 eur.“ Takýto opis konania obžalovanej nie je dostatočne určitý, pretože neopisuje presným spôsobom takzvanú skutkovú vetu trestného činu podvodu, ktorého sa mala dopustiť voči G. H.. Táto neurčitosť vo formulácii je o to závažnejšia, že v napadnutom rozsudku následne - v bode 2 - je opísaný spôsob spáchania tohto trestného činu podvodu, ktorého sa mala dopustiť v období od 18.4.2014 do 20.4.2014 voči G. H..

13. Odvolací súd ďalej uviedol, že popis skutku uvedeného v bode 1 napadnutého rozsudku má aj ďalšiu vadu, ktorú síce obžalovaná vo svojom odôvodnení namietala, ale tunajší súd na ňu musel prihliadať v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku, nakoľko by odôvodňovala podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Táto vada spočíva v tom, že podľa skutkovej vety konanie obžalovanej citované v odseku 8 tohto uznesenia, teda jej výpovede „ ... mohli mať podstatný význam pre rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní... “. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, v takzvanej právnej vete a následnej právnej kvalifikácii, ktorá sa vzťahuje k tomuto skutku, popísal konanie obžalovanej tak, že „...ako svedok pred policajtov v trestnom konaní uviedla nepravdu o okolnostiach, ktoré majú podstatný význam rozhodnutie ...“. Opis konania obžalovanej, ktoré mohlo mať podstatný význam pre rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní, tak nekorešponduje s právnou kvalifikáciou zločinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 Trestného poriadku, ktorá vyžaduje predpoklad, aby konkretizované konanie malo podstatný vplyv na rozhodnutie týchto orgánov.

14. Vo vzťahu ku skutku 2 napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré sa vzťahuje k tomuto výroku o vine, neobsahuje odôvodnenie, ktoré by preukazovalo, že sa súd zaoberal skúmaním, či obžalovaná svojím konaním naplnila subjektívnu stránku trestného činu, zo spáchania ktorého ju súd uznal za vinnú.

15. Trestný čin podvodu podľa ustanovenia § 221 ods. 1 Trestného zákona, môže byť spáchaný len, ak páchatel konal úmyselne, pričom takýto úmysel páchatela musí byť vykonaným dokazovaním bezpečne preukázaný, rovnako ako iné zákonné znaky trestného činu. Trestný čin podvodu spácha ten, kto iného uvedie do omylu alebo využije niečí omyl, tým seba alebo iného obohatí a zároveň spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu. Omyl musí mať v takomto prípade určitú „kvalitu“ a musí byť prostriedkom spôsobilým na oklamanie iného v konkrétnej situácii. Uvedením do omylu je také aktívne konanie páchatela, ktorým koná tak, aby vyvolal v inej osobe určitú subjektívnu predstavu, ktorá sa však nezhoduje s objektívnou realitou. Takýto omyl je prostriedkom k tomu, aby došlo k neoprávnenému presunu majetku z jednej osoby (poškodeného) na inú osobu. V prípade uzavretia zmluvy o pôžičke môže dôjsť k spáchaniu trestného činu podvodu, ak páchatel (dlžník) mal v čase uzatvárania takejto zmluvy úmysel pôžičku vôbec nevrátiť. Páchatel trestného činu tak záväzok vrátiť požičané finančné prostriedky iba predstiera, nemá v úmysle ho splniť a zmluva o pôžičke je len prostriedok k tomu, aby sa neoprávnene obohatil, teda požičané finančné prostriedky nevrátil. Akékoľvek konanie páchatela, ktoré časovo nasleduje po uzavretí zmluvy, respektíve po odovzdaní finančných prostriedkov od veriteľa k dlžníkovi, nemožno podradiť pod skutkovú podstatu trestného činu podvodu a to ani vtedy, ak by malo podvodný charakter. Len nesplnenie záväzku ešte neznamená, že došlo k spáchaniu trestného činu podvodu. Ak dlžník vylákal od veriteľa pôžičku s tým, že ju chce použiť na konkrétny účel, pričom veriteľ pôžičku poskytne na tento konkrétny účel, nepôjde o trestný čin podvodu len preto, ak tak dlžník neurobí a požičané finančné prostriedky využije inak, na iný účel, ako ten, ktorý deklaroval veriteľovi. Inými slovami povedané, trestným je také úmyselné konanie, ktorým dlžník uvedie veriteľa do omylu v tom, že mu vráti požičané finančné prostriedky; uvedenie do omylu v otázke dôvodu, prečo alebo za akým účelom si veriteľ od dlžníka peniaze požičiava, nie je samo osebe trestné.

16. Chyby napadnutého výroku o vine obžalovanej A. B., ktoré odvolací súd skonštatoval, sa primerane vzťahujú aj na skutok, za ktorý bol obžalovaný C. D. napadnutým rozsudkom uznaný vinným. Rovnako ako u menovanej obžalovanej, majú aj u obžalovaného C. D. aj tieto chyby (spoločne s dôvodom uvedeným v predchádzajúcom odseku) za následok zrušenie napadnutého rozsudku v tejto časti.

17. V závere uznesenia uložil prvostupňovému súdu povinnosť v súlade s vyššie uvedenými závermi odvolacieho súdu, opätovne ustáliť skutkový stav, vyhodnotiť vykonané dôkazy najmä z pohľadu, či preukázané realizované konanie obžalovaných naplnilo zákonné znaky niektorého konkrétneho trestného činu a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť a zároveň sa vysporiadať s relevantnou obhajobou oboch obžalovaných. Pri ustálení skutkového a právneho stavu je povinnosťou prvostupňového súdu rešpektovať limity, ktoré ustanovuje Trestný poriadok v § 327 ods. 2, teda zásadu zákazu zmeny k horšiemu, keďže k zrušeniu v poradí prvého rozsudku prvostupňového súdu došlo iba na základe odvolaní podaných obžalovanými. Rozsah dokazovania, ktoré sa (prípadne) rozhodne prvostupňový súd vykonať, bude závisieť na návrhoch strán trestného konania a úvahe súdu.

18. Súd prvého stupňa po vrátení veci na nové konanie vyhlásil na hlavnom pojednávaní vo veci rozsudok, ktorým oslobodil obžalovaných spod obžaloby, tak ako je hore uvedené. Svoj záver odôvodnil nasledovne (citácia):

18.1. „A. B. - Vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že skutky v bode 1/ a 2/ tak ako sú formulované v rozsudku sa stali, pričom v bode 1/ bol skutok kvalifikovaný ako zločin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona a skutok v bode 2/ ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Súd postupujúc v súlade so závermi odvolacieho súdu, ktorými je viazaný a v ktorých Krajský súd v Trnave vyslovil právny názor, že výrok o vine v bode 1/ je príliš všeobecný, málo konkrétny a nezodpovedá tej zákonnej požiadavke, aby bol skutok opísaný spôsobom, aby nemohol byť zamenený s iným skutkom. Nepravdivé skutočnosti, o ktorých mala obžalovaná vypovedať, musia byť uvedené konkrétne a nie iba približným, zovšeobecňujúcim spôsobom. Navyiac opis konania obžalovanej nekorešponduje s právnou kvalifikáciou skutku. Uvedená vada sa týka aj výroku o vine v bode 2/, pričom v tomto skutku absentuje subjektívna stránka (vyjadrenie úmyselného zavinenia), ktorá nie je v skutkovej vete nijako vyjadrená. Inými slovami skutky v bode 1/ a 2/ nenapĺňajú všetky znaky skutkovej podstaty (objekt, objektívna stránka, subjekt, subjektívna stránka) tak ako to predpokladá ustanovenie § 8 Trestného zákona, t.j. v bode 1/ zločinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona, pretože v tomto skutku absentuje objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu a rovnako skutok v bode 2/ nenapĺňa všetky znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, pretože v ňom absentuje subjektívna stránka skutkovej podstaty tohto trestného činu.“

18.2. Napriek následnej snahe prokuratúry v záverečnej reči upraviť skutok v bode 1/ a 2/ na hlavnom pojednávaní konanom dňa 01.03.2023 súd už nemohol pristúpiť k tejto úprave skutku a revidovať tak pochybenie vytýkané odvolacím súdom, pretože prokurátor nepodal odvolanie v neprospech obžalovanej A. B. a teda, keby súd pristúpil k úprave skutkov v bode 1/ a 2/ a tieto zosúladiť v zmysle požiadavky prokurátora porušil by tým zásadu zákazu reformatio in peius, čo by bolo neprípustné a nezákonné. Súd už teda nemal inú možnosť ako obžalovanú oslobodiť spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, pretože skutky v bode 1/ a 2/ nie sú trestnými činmi. Nakoľko súd nepochybne z vykonaného dokazovania s poukazom na vyššie uvedené dôkazy ustálil, že skutky v bode 1/ a 2/ sa stali, obžalovanú súd oslobodil spod obžaloby zo skutkov tak ako boli zistené na hlavnom pojednávaní a nie zo skutkov formulovaných v obžalobe. Podľa názoru súdu by bolo možné oslobodiť obžalovanú spod obžaloby pre skutky uvedené v obžalobe iba v prípade, ak by súd oslobodil obžalovanú podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku z dôvodu, že skutky sa nestali.

18.3. Súd sa zaoberal aj otázkou, či konanie obžalovanej v bode 1/a 2/ opísané v rozsudku nenapĺňa znaky priestupku, alebo iného správneho deliktu, pričom súd dospel k záveru, že vec nie je možné postúpiť podľa § 280 Trestného poriadku z dôvodu, že sa nejedná o priestupok, resp., že od spáchania skutku do vzniesenia obvinenia obžalovanej uplynula doba viac ako dva roky, teda priestupok by bol podľa § 20 zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch premlčaný.

18.4. C. D. - Vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že skutok tak ako je formulovaný v rozsudku sa stal a tento bol kvalifikovaný ako zločin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona. Súd postupujúc v súlade so závermi odvolacieho súdu, ktorými je viazaný a v ktorých Krajský súd v Trnave vyslovil právny názor, že výrok o vine je príliš všeobecný, málo konkrétny a nezodpovedá tej zákonnej požiadavke, aby bol skutok opísaný spôsobom, aby nemohol byť zamenený s iným skutkom. Nepravdivé skutočnosti, o ktorých mal obžalovaný vypovedať, musia byť uvedené konkrétne a nie

iba približným, zovšeobecňujúcim spôsobom. Navyiac opis konania obžalovaného nekorešponduje s právnou kvalifikáciou skutku. Inými slovami skutok nenapĺňa všetky znaky skutkovej podstaty (objekt, objektívna stránka, subjekt, subjektívna stránka) tak ako to predpokladá ustanovenie § 8 Trestného zákona, t.j. zločinu krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona, pretože v tomto skutku absentuje objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu.

18.5. Napriek následnej snahe prokuratúry v záverečnej reči upraviť skutok aj u obžalovaného na hlavnom pojednávaní konanom dňa 01.03.2023 súd už nemohol pristúpiť k tejto úprave skutku a revidovať tak pochybenie vytýkané odvolacím súdom, pretože prokurátor nepodal odvolanie v neprospech obžalovaného C. D. a teda, keby súd pristúpil k úprave skutku a tento zosúladiť v zmysle požiadavky prokurátora porušil by tým zásadu zákazu reformatio in peius, čo by bolo neprípustné a nezákonné. Súd už teda nemal inú možnosť ako obžalovaného oslobodiť spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom. Nakoľko súd nepochybne z vykonaného dokazovania s poukazom na vyššie uvedené dôkazy ustálil, že skutok sa stal, obžalovaného súd oslobodil spod obžaloby zo skutku tak ako bol zistený na hlavnom pojednávaní a nie zo skutku formulovaného v obžalobe. Podľa názoru súdu by bolo možné oslobodiť obžalovaného spod obžaloby pre skutok uvedený v obžalobe iba v prípade, ak by súd oslobodil obžalovaného podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku z dôvodu, že skutok sa nestal.

18.6. Súd sa zaoberal aj otázkou, či konanie obžalovaného opísané v rozsudku nenapĺňa znaky priestupku, alebo iného správneho deliktu, pričom súd dospel k záveru, že vec nie je možné postúpiť podľa § 280 Trestného poriadku z dôvodu, že sa nejedná o priestupok, resp. iný správny delikt.“

19. Odvolací súd sa s právnymi závermi prvostupňového súdu, ktoré sú citované v predchádzajúcom bode, v plnom rozsahu stotožňuje a tieto považuje za vecne správne.

20. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom, ktorý je citovaný v náleze Ústavného súdu Českej republiky, na ktorý vo svojom odvolaní poukazuje prokurátor. Súhlasí konkrétne s tým názorom, ktorý je vyslovený v bode 42/ tohto nálezu a ktorý je aplikovateľný na preskúmaný prípad obžalovaných. Tento názor sa vzťahuje k dodržaniu, respektíve porušeniu zásady zákazu reformatio in peius. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nedochádza k porušeniu tejto zásady, ak sú do popisu skutku doplnené okolnosti, ktoré vyjadrujú zákonné znaky trestného činu, pokiaľ už pred nastúpením tohto zákazu boli urobené zodpovedajúce skutkové zistenia ktoré, ale neboli premietnuté do popisu skutku.

21. V prípade skutku obžalovanej A. B., ktorý je jej kladený za vinu bode 2 podanej obžaloby (právne kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona), tunajší súd vo svojom predchádzajúcom uznesení, ktorým zrušil v poradí prvý rozsudok Okresného súdu Skalica, vyjadril svoj názor, že prvostupňový súd pri vydaní napadnutého výroku o vine obžalovanej vychádzal z nesprávneho zistenia rozhodujúcich skutočností. Uviedol, že trestným je iba také konanie páchatel'a (vo vzťahu k trestnému činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona), ktorým tento uvedie veriteľ'a do omylu v tom, že mu vráti požičané finančné prostriedky; uvedenie do omylu v otázke dôvodu prečo alebo za akým účelom si veriteľ' od dlžníka peniaze požičiava, nie je samo osebe trestné. Z tohto pohľadu neobsahovalo odôvodnenie napadnutého rozsudku a ani jeho skutková veta vyjadrenie subjektívnej stránky trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona.

22. Prokurátor vo svojej záverečnej reči pred vydaním napadnutého rozsudku navrhol modifikáciu skutkovej vety tak, aby vyjadrovala vedomosť obžalovanej, že v čase kedy požiadala poškodeného o poskytnutie pôžičky vedela, že vzhľadom na jej finančnú situáciu nebude môcť poškodenému finančné prostriedky riadne vrátiť. Doplnenie tejto skutočnosti, ktorá sa vzťahuje k subjektívnej stránke trestného činu, k úmyslu obžalovanej, ktorý mala v čase spáchania skutku, však nebol predmetom dokazovania prvostupňového súdu konaní, ktoré predchádzalo vydaniu poradí prvého rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 04.10.2021, čo vyplýva aj z odôvodnenia tohto rozsudku. Doplnenie tejto okolnosti do skutkovej vety, je z tohto pohľadu novinkou, ktorá nebola pred vydaním v poradí prvého rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 04.10.2021 predmetom dokazovania. Prokurátor v podanej obžalobe formuloval skutok, pre ktorý žiadal obžalovanú uznať za vinu spôsobom, z ktorého vyplýva, že preukazovanie tejto okolnosti (uvedenie veriteľ'a – poškodeného do omylu v tom, že mu dlžníčka - obžalovaná vráti požičané finančné prostriedky), nepovažoval za rozhodujúce, respektíve relevantné pre ustálenie viny obžalovanej zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona. Uvedený názor prokurátora si osvojil aj prvostupňový súd a premietol ho jednak výroku o vine obžalovanej, ako aj do odôvodnenia tohto výroku.

23. Odvolací súd preto súhlasí so záverom prvostupňového súdu, ktorým odôvodnil napadnutý oslobodzujúci rozsudok, že doplnenie uvedených skutočností do skutkovej vety tak ako to navrhol

prokurátor vo svojej záverečnej reči na hlavnom pojednávaní, by znamenalo porušenie zákazu reformatio in peius.

24. Vo vzťahu k skutku obžalovaného C. D. a skutku obžalovanej A. B., uvedenom v bode 1 podanej obžaloby, ktorými sa mali dopustiť spáchania zločinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona, odvolací súd uvádza, že modifikácia týchto skutkových viet v podobe, ako to navrhol prokurátor vo svojej záverečnej reči na hlavnom pojednávaní prvostupňového súdu, by neodstránila ich nedostatky, ktoré vytkol aj tunajší súd vo svojom uznesení zo dňa 08.12.2022, spisová značka 3To/27/2022, ktorým zrušil v poradí prvý rozsudok prvostupňového súdu zo dňa 04.10.2021. Na naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty uvedeného zločinu, je potrebné preukázať páchatelovi, že jeho konanie malo podstatný vplyv na rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu. Z toho vyplýva, že ak dospeje prokurátor k záveru, že vykonaným dokazovaním boli preukázané všetky zákonné znaky trestného činu, je povinný formulovať skutkovú vetu spôsobom, aby z nej bolo zrejmé, na aké konkrétne rozhodnutie, ktorého konkrétneho orgánu, malo konanie obžalovanej podstatný vplyv.

25. Táto skutočnosť opätovne nebola predmetom dokazovania v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu v poradí prvého napadnutého rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 04.10.2021. Preto sa pre túto situáciu rovnako uplatní záver, ktorý je uvedený v bode 23. tohto uznesenia odvolacieho súdu. Zároveň považuje odvolací súd za správne odôvodnenie uvedeného výroku, ktoré v napadnutom rozsudku uviedol prvostupňový súd a ktoré sú citované v bode 18.4. a 18.5. tohto uznesenia odvolacieho súdu.

26. K odvolaniu prokurátora, v ktorom uvádza že nedáva logiku, aby Krajský súd vracia vec súdu prvého stupňa, ak by mal za to, že zásada reformatio in peius nastolenej veci vylučuje odsúdenie obžalovaných, odvolací súd uvádza nasledovné. Rozhodnutie o vrátení veci súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 322 ods. 1 Trestného poriadku bolo potrebné urobiť z dôvodu, že ak by aj odvolací súd doplnil dokazovanie v opravnom konaní, toto by mohlo viesť k iným skutkovým záverom, než k akým dospel prvostupňový súd preskúmanom rozsudku. Súc viazaný týmito limitmi odvolacieho konania, odvolací súd nemohol po zrušení napadnutého rozsudku postupovať inak, ako podľa ustanovenia § 322 ods. 1 Trestného poriadku.

27. S poukazom na vyššie uvedené zistenia a závery odvolací súd vyhodnotil odvolanie prokurátora celom rozsahu ako nedôvodné a preto ho zamietol podľa ustanovenia § 319 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.